

The spirit in IJD Brussel

Nu Métropolis op volle toeren loopt en we stilaan naar Pasen toe groeien is het moment om eventjes stil te vallen en te mijmeren. Jongerenpastoraal in Brussel? Wat, wie, waar en hoe? Misschien zou Paul Jambers er wel een uitzending willen aan wijden, is het niet? Niets is minder waar, ongeveer 4 à 5 jaar geleden leerde ik de Brusselse context kennen en werd jongerenpastoraal plots een deel van mijn leven als zuster van Don Bosco. Alles begon met het ontdekken en

exploreren van onze voor mij onbekende hoofdstad. Brussel als stad leren kennen, vele nu bekenden ontmoeten en verder oriënteren. Vandaag bijna 5 jaar later kom ik thuis in een stad die ik begin te kennen. Brussel heeft wel wat verborgen hoekjes en kantjes. Maar tevens een verborgen en ook wel zichtbare armoede en een diversiteit om u tegen te zeggen. Dit zijn allemaal belangrijke aspecten om met jongeren op weg te gaan naar de diepere zin van het leven. In deze periode mocht ik al tal van geïnspireerde jonge mensen ontmoeten die mezelf wel een aantal levenservaringen meegegeven hebben. Na een eerste kennismaking, verkenning van wie, wie nu is, krijg ik vaak de kans mee te gaan in hun denkkaders over het leven. Armoede bijvoorbeeld is zo eentje, ze hebben het zelf gezocht, het bedelen is allemaal georganiseerd en ze zijn niet arm, want ik heb dit... en dat... gezien en meegemaakt. Op dat moment voel ik me een groentje, want ik woon niet in die metropool en voel die armoede niet zo concreet. Allicht zou men denken, maar wanneer ik 's morgens vroeg door de stad en het Zuid wandel, dan kijk ik er niet naast. Soms ga ik er zelfs mee slapen, met die vragende ogen, vreemde muzikale klanken, sjofele, vuile kleren en daarin zit een mens zoals jij en ik verscholen. Als ik dan samen met jongeren in gesprek mag gaan, dan spreken we vanuit een andere ervaring. Dan hoor en beluister ik een diepte en intentie om er in dit leven iets van te maken. Mee te zoeken en te tasten naar wegen van solidariteit en bekering. Dit zijn voor mij telkens opnieuw unieke roepingsverhalen. Levensverhalen, wegen tot bekering en dienstbaarheid, zoals Jezus het droomde of hoe ik het lees in het dagelijkse evangelie. Wegen om op weg te gaan, alles achter te laten. Dan worden gesprekken intense momenten die ik meeneem in mijn dagelijks bidden en ik weet me verbonden met die zoekende jonge mensen, die ik soms maar een paar keer kortstondig ontmoet. Met begeleiders loopt het allemaal een beetje anders.... Er is meer schroom in hun directe vraagstelling en alles lijkt minder direct. Zuster waarom draag je geen habijt? Ken je Brussel wel? Wat doe je in het onderwijs? Is dit niet wat zwaar om te combineren? Soms zit er achter deze informatieve vragen een veel diepere vraag. Een vraag naar de diepte en de drive van het leven. Het zijn vragen naar meer... zoals we dit zo mooi laten klinken. Vragen naar de binnenkant of over de overkant. Vragen waar ik niet gretig op antwoord, omdat ze net verwijzen naar de intimiteit van mijn leven. Mijn levenskeuze als zuster van Don Bosco, gegeven aan jongeren en kinderen in het spoor

van Jezus is een mondvul antwoord. Maar het omhelst dat ik niet zelf kies wat ik doe, maar gehoor geef aan de vraag die op me afkomt. Zoals toen een 4 à 5 jaar geleden. Dit gooit het leven, de organisatie alles om. Plots sta je niet meer voltijds voor de klas en ga je combineren en pendelen. Het laat me toe om verantwoordelijk antwoord te geven en hierin te blijven staan als zuster. Zoekend en tastend op weg gaan met de vragen die me gesteld worden. Het is zuiver en kuis in het leven staan, eerlijk en vrij relaties te beleven en me niet te geven in een exclusieve relatie, net omwille van de relatie met die Ene die ik God mag noemen. Mijn armoede bestaat erin te mogen leven in een immense rijkdom van verscheidenheid in de leefgemeenschap in Heverlee. Daar mag ik het leven delen met 6 medezusters die ik niet zelf kies en 7 jongeren die samen met ons leefgemeenschap vormen. Leven ontvangen, delen wat we hebben, het is de armoede van geen eigen TV, geen eigen badkamer en voor alles samen met hen verantwoordelijk te zijn. Een wandeling van het Zuid, mijmerend na een intens gesprek met een jongere van ik schat 14 jaar laat me toe na te denken over jongerenpastoraal en zuster zijn. Misschien had je het allemaal wel concreter over de jobinhoud en de specifieke eigenschappen van het zuster zijn verwacht. Maar deze mijmering is voor mij een geschenk dat ik graag met jullie wilde delen.

Zr Katelijn Vandekerckhove